

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«31» жовтня 2023 року

Слідчий 2 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України лейтенант юстиції Буханенко Анна Олександрівна, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42022000000000991 від 22.07.2022, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 1689-VII від 07.10.2014), керуючись ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Гавриловій Ірині Володимирівні,
25.04.1971 р.н., уродженці
м. Курськ, ійської федерації,
громадянці України, зареєстрованій
за адресою: м. Київ, пр-т. Героїв
Сталінграду, 28, кв. 118,

про те що вона обґрунтовано підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 1689-VII від 07.10.2014), а саме в державній зраді – діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній та інформаційній безпеці України, шляхом переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, за попередньою змовою групою осіб.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Гаврилова Ірина Володимирівна

Встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Союз Радянських Соціалістичних Республік (правонаступником якого з 1991 року є російська федерація), Українська

Радянська Соціалістична Республіка (правонаступницею якої з 1991 року є Україна) та ще 49 держав-засновниць, а згодом до вказаної міжнародної організації прийняті інші держави світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 21.12.1965 «Про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про забезпечення їх незалежності і суверенітету» закріплено, що держави не мають права втручатися прямо чи опосередковано з якої б то не було причини у внутрішні та зовнішні справи іншої держави.

Засуджуються не тільки збройне втручання, але й всі інші форми втручання, спрямовані проти правосуб'єктності держави або проти її політичних, економічних чи культурних елементів.

Усі держави повинні утримуватися від того, щоб організувати, допомагати, створювати, фінансувати, заохочувати або допускати збройну, підривну або терористичну діяльність.

Кожна держава має невід'ємне право обирати свою політичну, економічну, соціальну та культурну систему без втручання в будь-якій формі з боку будь-якої іншої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 «Про неприпустимість інтервенції і втручання у внутрішні справи держав» закріплено, що держави не мають права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні чи зовнішні справи інших держав.

Принцип відмови від інтервенції і невтручання у внутрішні і зовнішні справи держав включає такі права і обов'язки:

- суверенітет, політичну незалежність, територіальну недоторканність, національну єдність і безпеку всіх держав;

- суверенне і невід'ємне право держави вільно визначати свою власну політичну, економічну, культурну та соціальну систему, розвивати свої міжнародні відносини і здійснювати невід'ємний суверенітет над своїми природними ресурсами відповідно до волі її народу без зовнішньої інтервенції, втручання, підривної діяльності, примусу або загрози в якій би то не було формі;

- обов'язок держав утримуватися в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосуванням в якій би то не було формі з метою порушити міжнародно-визнані кордони іншої держави, порушити політичний, соціальний або економічний порядок інших держав, повалити або змінити політичну систему іншої держави або його уряд, викликати напруженість між двома або більше державами;

- обов'язок держави утримуватися від збройної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації або будь-якої іншої форми інтервенції і втручання, явної або прихованої, спрямованої проти іншої держави або групи держав, або від будь-якого акту військового, політичного або економічного втручання у внутрішні справи іншої держави;

- обов'язок держави утримуватися від будь-яких дій або спроб в якій би то не було формі або під яким би то не було приводом дестабілізувати або підірвати стабільність іншої держави або будь-якого з його інститутів;

- обов'язок держави утримуватись від спроб впливати сприяти, заохочувати або підтримувати прямо або опосередковано бунтівну або сепаратистську діяльність в інших державах під яким би то не було приводом, або від будь-яких дій, спрямованих на порушення єдності або підрив, або повалення політичного устрою інших держав.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 24.10.1970 «Про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН» закріплено принцип, згідно з яким держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від силових погроз або застосування сили, як проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої держави так і будь-яким іншим чином несумісним з цілями ООН. Така загроза силою або її застосування є порушенням міжнародного права і Статуту ООН.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від загрози силою або її застосування з метою порушення існуючих міжнародних кордонів іншої держави або в якості засобу вирішення міжнародних суперечок, в тому числі територіальних суперечок, і питань, що стосуються державних кордонів.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації або заохочення організації нерегулярних сил або збройних банд.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації, підбурювання, надання допомоги або участі в актах громадянської війни або терористичних актах в іншій державі або від потурання організаційної діяльності в межах своєї території, спрямованої на вчинення таких актів, у тому випадку, коли акти, що згадуються в цьому пункті, пов'язані з загрозою силою або її застосуванням.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнано значною кількістю держав світу, у тому числі 05.12.1991 російською федерацією.

Пунктами 1, 2 Меморандуму «Про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї» від 05.12.1994 закріплено, що російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного Акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою.

Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

При цьому статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі укладено Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ).

Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих кордонів між Україною та російською федерацією та розбудову відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, незастосування сили або загрози силою, невтручання у внутрішні справи.

Незважаючи на вищевикладені норми міжнародного права та положення чинного законодавства, з часу проголошення незалежності України у 1991 році до теперішнього часу, частина громадян російської федерації, у тому числі з числа вищого політичного та військового керівництва цієї країни, систематично та публічно заперечують проти її визнання в межах державних кордонів, існуючих із 1991 року та визнаних іншими країнами, здійснюють активні заходи з метою зміни меж території та державних кордонів, а також інше втручання у внутрішньополітичні справи України на шкоду державній безпеці держави.

Починаючи з 20 лютого 2014 року, через посилення сепаратистських (проросійських) виступів населення Автономної Республіки Крим (далі – АРК) та південно-східних регіонів України розпочалось захоплення невстановленими особами будівель органів державної влади та органів місцевого самоврядування в АРК, Харківській, Одеській, Донецькій та Луганській областях, що підвищило рівень терористичної загрози у державі та потенційно почало загрожувати територіальній цілісності та недоторканості України.

Так, Постановою ради федерації федеральних зборів рф «Про використання збройних сил російської федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення президента рф, виходячи з інтересів безпеки життя громадян рф, особового складу військового контингенту зс рф, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду президенту рф на використання зс рф на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між рф та «Республікою Крим» про прийняття до рф «Республіки Крим» та утворення у складі рф нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду рф визнаний таким, що відповідає Конституції рф, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума рф, а 21 березня 2014 року - рада федерації федеральних зборів рф, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий Закон рф № 6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до рф «Республіку Крим» та утворені в складі нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до рф з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону рф № 6-ФКЗ).

Водночас, 27 березня 2014 року Генеральна Асамблея ООН підтримала територіальну цілісність України, визнавши Крим і Севастополь її невід'ємними частинами.

02 липня 2014 року Парламентська асамблея Організації з безпеки і співробітництва в Європі визнала такі дії російської федерації військовою агресією, неспровокованою і заснованою на абсолютно безпідставних припущеннях і приводах.

У справі «Україна проти росії» Європейський суд з прав людини констатував, що російська федерація здійснювала ефективний контроль і мала «юрисдикцію», у значенні статті 1 Конвенції, над Автономною Республікою Крим та м. Севастополь з 27 лютого 2014 року, тобто судом визначено часові та територіальні рамки окупації.

Згідно з Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII територія Кримського півострова внаслідок російського захоплення вважається тимчасово окупованою територією.

Як наслідок, умисні дії низки громадян російської федерації, у тому числі з числа вищого політичного та військового керівництва цієї країни, призвели до повномасштабного вторгнення у лютому-березні 2014 року військовослужбовців збройних сил російської федерації та здійснення військової окупації території АР Крим та м. Севастополя, захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе оборонне і

стратегічне значення, унаслідок чого заподіяно матеріальних збитків в особливо великих розмірах у вигляді довготривалої втрати об'єктів державної власності та порушення територіальної цілісності України.

Відповідно до тексту Заяви Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків» схваленої Постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № № 337-VIII, друга фаза збройної агресії російської федерації проти України розпочалася у квітні 2014 року, коли контрольовані, керовані і фінансовані спецслужбами російської федерації озброєні бандитські формування проголосили створення "донецької народної республіки" (7 квітня 2014 року) та "луганської народної республіки" (27 квітня 2014 року).

Протягом травня 2014 року самозвані лідери "днр" та "лнр", серед яких було багато громадян російської федерації, у неконституційний спосіб провели фіктивні референдуми про відокремлення цих нелегітимних утворень від України. Під приводом і з метою їхньої підтримки на територію України були заслані розвідувально-диверсійні групи, які очолювали кадрові офіцери головного розвідувального управління генерального штабу збройних сил російської федерації, парамілітарні формування російського козацтва та укомплектований чеченцями - громадянами російської федерації батальйон "Восток", а також задіяні такі озброєні групи найманців як "Русский сектор" та "Оплот". За їхньої участі відбулися захоплення адміністративних будівель у багатьох населених пунктах Донецької та Луганської областей, здійснено збройні напади на частини українських Сухопутних військ та літаків Повітряних сил Збройних Сил України.

Таким чином, російська федерація, її окремі урядові організації, правоохоронні та розвідувальні органи та їх представники є особами, які вчиняють: збройну агресію проти України, посягання на її територіальну цілісність та недоторканість, втручання у внутрішні справи, зниження обороноздатності, деструктивну пропаганду, розграбування національних цінностей та інші дії на шкоду державній, економічній та інформаційній безпеці України, тобто здійснюють підривну діяльність проти України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Починаючи з квітня 2014 року, представники вищого політичного та військового керівництва російської федерації, вирішили посилити окремі напрямки підривної діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності, державній та інформаційній безпеці України та направити зусилля російських спеціальних служб та державних органів на вжиття заходів по втручання у внутрішні справи України.

Так, представники вищого політичного керівництва російської федерації, спостерігаючи за розвитком подій в Україні, усвідомлюючи невідворотний та цілеспрямований шлях України до Європейського Союзу та членства в НАТО, а також зміцнення державної та інформаційної безпеки через запровадження

нових законодавчих та нормативних положень, що призводило до зменшення рівня залежності України від російської федерації, бажаючи реалізувати свої наміри у проведенні підривної діяльності проти України на шкоду її державній та інформаційній безпеці, розробили план, який передбачав підбір, схиляння, залучення та вербування громадян України, які за ідейними поглядами, морально-психологічними якостями здатні виконувати поставлені перед ними завдання на шкоду України.

З метою щодо стримування та протидії загрозам інформаційній безпеці України та нейтралізації інформаційної агресії, у тому числі спеціальних інформаційних операцій держави-агресора, спрямованих на підрив державного суверенітету, територіальної цілісності України, забезпечення інформаційної стійкості суспільства та держави, створення ефективної системи взаємодії між органами державної влади, органами місцевого самоврядування та суспільством, Указом Президента України від 28.12.2021 № 658/2021 затверджено рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15.10.2021 «Про Стратегію інформаційної безпеки», відповідно до якої спеціальні інформаційні операції російської федерації спрямовуються на ключові демократичні інституції (зокрема, виборчі), а спеціальні служби держави-агресора намагаються посилити внутрішні протиріччя в Україні та інших демократичних державах. Відповідно до Стратегії, застосовані російською федерацією технології гібридної війни проти України, у тому числі моделі і механізми інформаційного втручання, поширюються на інші держави, швидко адаптуючись до локальних контекстів та регуляторних політик. Тривалий час спеціальні служби російської федерації проводять свої спеціальні інформаційні операції, більшість із яких спрямовані на підрив національної безпеки України, її національних інтересів, ліквідацію української державності та знищення української ідентичності, провокування проявів екстремізму, панічних настроїв у суспільстві, загострення і дестабілізацію суспільно-політичної та соціально-економічної ситуації в Україні. Деструктивна пропаганда, поширення дезінформації як ззовні, так і всередині України застосовуються державою-агресором з метою підриву стійкості суспільства та інформаційної дестабілізації держави.

З метою досягнення цих намірів, представниками керівництва російської федерації та спеціальних служб країни-агресора вирішено залучити низку осіб, у тому числі, з числа відомих медійних діячів, журналістів, колишніх державних діячів, високопосадовців, осіб, які можуть впливати на суспільну думку, використовуючи таким чином вказаних осіб у здійсненні агресивного впливу деструктивної пропаганди в умовах розв'язаної вказаною країною гібридної війни.

Наведені вище факти розв'язання та ведення російською федерацією збройної агресії проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі і шляхом вторгнення підрозділів зс рф на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин з лютого 2014 року широко висвітлювались більшістю засобів масової інформації та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі Гавриловій І.В.

Разом з тим, досудовим розслідуванням встановлено, що починаючи з 2014 року громадянка України Гаврилова І.В., маючи проросійські погляди, не

сприймаючи державної влади в Україні, підтримуючи збройну агресію російської федерації проти України та політику вказаної держави щодо інформаційної дестабілізації України шляхом здійснення деструктивної пропаганди, діючи умисно, добровільно, з метою завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, інформаційній безпеці України, залишаючись на території України, вирішила здійснити перехід на бік ворога – російської федерації та надавати вказаній країні допомогу в проведенні збройної агресії проти України в інформаційній сфері.

Реалізацію свого злочинного умислу Гаврилова І.В., будучи фаховим журналістом, маючи широке коло знайомств серед осіб медіа-середовища, причетних до діяльності друкованих засобів масової інформації та Інтернет-видань, вирішила здійснювати шляхом написання та подальшого оприлюднення на Інтернет-сайтах окремих засобів масової інформації, з метою вчинення інформаційного впливу на їх цільову аудиторію, статей антиукраїнського характеру, які, за своїм змістом, спрямовані на розпалювання національної ворожнечі та ненависті, а також мають нав'язувати масовому адресату негативне ставлення до чинної української влади.

З цією метою Гаврилова І.В. вступила у попередню змову на вчинення злочину групою осіб із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA», де публікувалися матеріали проросійського характеру щодо публікації на інформаційних ресурсах зазначеної інформаційної агенції підготовлених Гавриловою І.В. матеріалів (статей), які за своїм об'єктивним змістом є такими, що сприяють РФ у проведенні інформаційної війни проти України шляхом російської інформаційної експансії, як вииду інформаційного протистояння, що полягає в досягненні російських національних інтересів методом безконфліктного проникнення в українську інформаційну сферу і розширення власних можливостей із використанням інформаційних ресурсів, тобто у цілеспрямованому впливі на суспільну свідомість громадян України для досягнення інформаційної переваги, політичних та військових цілей шляхом заподіяння шкоди інформаційній сфері України, зокрема через розпалювання національної ворожнечі та ненависті.

При цьому Гаврилова І.В., розуміючи негативні наслідки своєї протиправної діяльності, домовилася із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» про те, що окремі власноруч написані нею статті антиукраїнського характеру будуть оприлюднюватися на Інтернет-сайті «ГолосUA» під псевдонімом «Марія Бакушинська».

1. Так, діючи на виконання вказаного вище злочинного умислу, Гаврилова І.В., усвідомлюючи, що російська федерація здійснює проти України збройну агресію, частиною якої є проведення гібридної війни, яка у тому числі полягає у використанні інформаційних технологій впливу на свідомість громадян, та свідомо бажаючи надавати країні-агресору допомогу в проведенні такої діяльності, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 11.11.2020, діючи умисно на шкоду інформаційній безпеці України за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, використовуючи комп'ютерну техніку підготувала текст статті із назвою: *«Война или*

перезагрузка?»): Зе-власть поставила Украину на грань коллапса» із наступним змістом (мовою оригіналу): «Главная тенденция осеннего политического сезона – рост недоверия к власти, избранной всего-то полтора года назад. Зеленский и его команда смогли «переплюнуть» даже Ющенко (придя на волне майданной эйфории к власти с показателем в 51%, «диоксиновый президент» к концу срока едва набирал жалкие 5% поддержки). Зеленский же, получив во втором туре рекордные три четверти голосов украинцев, всего через 18 месяцев «свалился» на уровень 13-15%.

Правда, это результаты его политической силы, но ведь не секрет, что именно гарант является тем «паровозом», который затаскивал «Слуг народа» во власть, он же был и VIP-агитатором, и пиарщиком партии власти. Во вторник лидеры «СН» отрапортовали о победе на местных выборах: 6093 зе-депутата прошли в местные советы, а 223 кандидата – их возглавили. Звучит действительно как победа, но есть один момент: всего местных депутатов в стране 43122, а значит, команда Зеленского добились «победительного» результата аж в 14%. А 223 головы — это всего 15,7% в масштабах государства. Вот это и есть настоящие показатели доверия к «слугам». А если учесть, что треть граждан Украины просто проигнорировала и выборы, и «плебисцит», то эти цифры еще ниже. По сути, представители власти получили самый низкий показатель доверия за всю историю независимой Украины, а это уже говорит о делегитимизации тех, кто управляет страной. Кстати, это же подтверждают и свежие социологические опросы.

Так, исследования, проведенные службой Центра Разумкова с 30 октября по 5 ноября, показали, что 65,5% украинцев считают, что события в стране развиваются в неправильном направлении. Это почти столько же, сколько выразили поддержку курсу экс-комика весной 2019 года! То есть, реальный рейтинг гаранта на сегодня... 10%. Именно об этом говорит закрытая социология, с которой ознакомлены на Банковой. Впрочем, даже открытые данные не вызывают оптимизма ни у граждан, ни у властей. Например, половина опрошенных думает, что Украина сумеет преодолеть имеющиеся проблемы в отдаленной перспективе и явно не при власти Зеленского. И лишь каждый пятый еще связывает надежды на улучшение с «95 кварталом».

Зашкаливают антирейтинги и у государственных структур, которыми управляют соратники Зеленского. Хуже всего жители страны относятся к правительству и парламенту. Раде не доверяют 76% респондентов, Кабмину Шмыгаля – 75%. То есть, три четверти населения Украины считают парламент и правительство ни к чему не годными. Кстати, как и антикоррупционные органы: САП, НАБУ, НАПК и прочие прозападные контролеры тоже получили смачную затрецину от украинцев. В их эффективность верит всего 28% граждан. Это говорит о том, что люди разочарованы не только в «родной» власти, но и во «внешних партнерах» с их антикоррупционными, экономическими и прочими реформами, которые являются ничем иным, как ширмой для разграбления страны колонизаторами.

Похоже, украинцы, наконец-то, стали прозревать. Они уже все меньше и меньше видят в Зеленском лидера и уже почти не верят в то, что он способен вывести страну из кризиса, вернуть мир на Донбасс или поднять экономику.

При нем в Украине начал набирать обороты и процесс феодализации. Это засвидетельствовали местные выборы, где региональные партии частенько побивали «слуг народа». Центр ослабел и уже не в состоянии контролировать местные элиты, а это чревато не только фрагментацией страны, но и междоусобными войнами. Способен их предотвратить Зеленский, который за полтора года не сумел найти решения донбасского конфликта? Вопрос риторический... Команда Президента сделала все, чтобы оттолкнуть регион: план «Ост» для Донбасса, отказ от выполнения Минских соглашений, фантазии на тему Будапештского формата, провал в переговорах с «нормандской четверкой»: никто не хочет садиться за переговорный стол с Украиной и ее лидером. Судя по тому, что Зеленский стремительно превращается в Порошенко, Украину ждет не мирное урегулирование ситуации на востоке, а перезагрузка войны – особенно, учитывая победу Джо Байден на выборах в США. В этом случае Украина вполне может стать военным полигоном, где меряться силами будут две сверхдержавы, а Зеленский – «наполеончиком в бункере».

Пока же украинцы вынуждены «наслаждаться» концом эпохи бедности, анонсированным командой Президента. Правда, речь шла, как оказалось, о конце миллионов украинцев, которых власть сегодня уничтожает при помощи ежемесячного повышения тарифов и цен, сокращения социальной помощи, безработицы, медреформы имени Супрун, ликвидации промышленного производства. При премьере Шмыгале страна стала занимать у МВФ больше, чем зарабатывать. Бюджетные дыры затыкаются с помощью внешних кредитов, а внешний долг Украины уже составляет 44% от ВВП. А прямо сейчас, когда пишутся эти строки, СМИ информируют, что денег на казначейских счетах осталось на 10 дней. А это пенсии, зарплаты и социальные выплаты. На фоне отсутствия хороших новостей от главы НБУ Шевченко, посланного к МВФ в Вашингтон, бюджетная дыра расширяется – 245 млрд гривен из которых 205 млрд – защищенные статьи.

«Все, что они не делают, кроме как издевательством над людьми не назовёшь. «Слуги...» принимают в первом чтении бюджет, в котором урезаны социальные расходы и медицина, не предусмотрены средства на борьбу с коронавирусом. Как вообще можно было такой бюджет составить, не говоря о том, как за него можно было проголосовать?!» – возмущается один из лидеров ОПЗЖ Юрий Бойко.

Сопредседатель фракции оппозиционеров отметил, что самое страшное, что за легкомыслие тех политиков, которые отвечают за экономический курс страны, будут расплачиваться простые люди.

«Это абсолютно негодный бюджет... Пока мы продолжаем занимать деньги, не развиваем высокотехнологические отрасли, пока отсутствуют грамотные фискальные инструменты, экономика не будет развиваться. Ведь это простые экономические истины: чем выше доходы наших граждан, тем выше покупательная способность людей, тем больше отчислений в бюджет, в Пенсионный фонд. А когда нет работы, минимальные зарплаты, половина пенсионеров находятся за гранью выживания, о чем вообще можно с этим

Кабмином и этой властью говорить? Страна и ее экономика летят в пропасть», – констатировал Бойко.

К слову, оппозиция предложила свой вариант бюджета, но он, похоже, уже ситуацию не спасет: «шмыгальята» довели Украину до такой «ручки», что изменит ситуацию только смена власти и экономического курса. Кстати, этот вариант поддерживает более 60% жителей Украины. Люди устали жить в состоянии постоянного кризиса. Ведь команда Зеленского, чтобы скрыть свои просчеты, ошибки, вороватость и непрофессионализм множит один кризис за другим, отвлекая внимание украинцев от лавины проблем. От повышения цены на газ до 10 гривен за куб нас отвлекают коронавирусными антирекордами, локдауном, штрафами за ношение маски и проч.

Проиграли выборы на местах? Замутим конституционный путч. Парадокс, но именно гарант Конституции фактически дал санкции «соросиятам» на ритуальное повешенье неприкосновенных судей КСУ. Под домом главы Конституционного суда Шабунин, Парасюк и антимайдановцы разместили красивый переносной эшафот. Сам глава государства назвал конституционных судей «кенгуру» и «ублюдками в масках», дав понять, что разделяет позицию «антикоррупционеров» по поводу разгона Конституционного суда, который в турборежиме начал принимать решения, подрывающие основы внешнего управления Украиной. Добавим, что все «реформы», проведенные после «революции достоинства», также не соответствуют Конституции. В общем, обозначилось противостояние между теми, кто хочет видеть Украину колонией и теми, кто готов вытащить стану из «американского болота», вернуть ей субъектность и возможность выйти хотя бы на уровень 2013 года. Причем, народ в этом раскладе явно не на стороне «Голобородько».

«Проект «Зеленский» – это централизованный поток агрессивного и беспринципного вранья, которым нас пичкают как индейку с 2015 года. Причём враньё такое наглое, не имеющее никаких границ и ничего святого, что люди не всегда даже не могут поверить, что о таком можно врать. Мол, должны же быть границы. Вот только местные выборы показали, что украинцы уже не верят Зеленскому и Ко. И со стороны потуги Банковой продолжать врать выглядят откровенно смешно. И похожи на истерику», – считает политолог Дмитрий Корнейчук.

На фоне падения рейтингов власти наблюдается дальнейшая поляризация общества. Заявления о «раковой опухоли» Донбасса и ментально больных жителях этого региона, требования интернировать граждан с российскими паспортами, возобновление языковых скандалов в университете Днепра и киевской клинике «Добробут» – это все углубление раскола страны. И спасти Украину может только полная перезагрузка власти. Те соцопросы, на которые мы ссылались в начале статьи, подтверждают: в Украине созрел запрос на сильного лидера, способного предложить альтернативную нынешней повестку развития страны. И люди все больше видят такой потенциал у Виктора Медведчука и у Оппозиционной платформы: ОПЗЖ заняла второе место по стране на местных выборах, ее фракция – вторая по величине в парламенте, ее влияние на общественные и политические процессы растет. А голоса, отданные

год назад за Зеленского, перетекли к оппозиции, которая готова реализовать политику мира, стабильности, спокойствия и экономического благосостояния.

Сам же Медведев обратился к Президенту с предложением запустить процесс «агрейда» власти ради спасения Украины.

«Уважаемый Владимир Александрович! Оцените политическую, экономическую и социальную ситуацию в стране... Если вы называете себя народным президентом — вам нужно принять решение о роспуске парламента и объявления досрочных выборов в парламент Украины», — заявил оппозиционер.

Стоит ли удивляться тому, что такое заявление мгновенно вызвало в стане партии войны истерику и крики о «начале активной фазы операции Кремля по возвращению Украины под российский протекторат»? Особенно старается Порошенко, который рассчитывает на волне американских выборов взять реванш и вернуть Украину под длань «сонного Джо» и Демократической партии США. Тогда вся страна превратится в одну большую «Буризму», а жители Украины, по меткому выражению одного из блогеров, станут «проститутками Хантера Байдена».

А что же Зеленский? А он ушел на самоизоляцию — вместе с руководителями своей администрации. Такое себе бегство от действительности. Пока — на две недели. Но ответить на вызовы времени ему все-таки придется. Или это сделают за него, превратив вчерашнего короля в отыгранную пешку. События в Армении наглядно показывают, как это может быть...».

В подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням строк і спосіб, але не пізніше 11.11.2020, Гаврилова І.В., діючи за попередньою домовленістю із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA», передала останній підготовлений нею особисто тест статті із назвою: «Война или перезагрузка?»: Зе-власть поставила Украину на грань коллапса» для опублікування під псевдонімом «Марія Бакушинська».

Надалі, 11.11.2020, вищевказана стаття за попередньою змовою Гаврилової І.В. із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, була опублікована, шляхом розміщення в мережі Інтернет на сторінці Інтернет-видання «ГолосUA» за посиланням «<https://golos.ua/publikatsii/vojna-yly-perezagruzka-ze-vlast-postavyla-ukraynu-na-gran-kollapsa>», у зв'язку з чим стала відома широкому колу осіб.

Вказана публікація за своїм об'єктивним змістом є такою, що сприяє рф у підривній діяльності проти України в інформаційній сфері, вираженої у формі втручання у внутрішню політику України шляхом інформаційної експансії.

2. Продовжуючи реалізацію вказаного вище злочинного умислу, Гаврилова І.В., за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, перебуваючи на території України, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 28.01.2021, діючи умисно в умовах збройного конфлікту з метою надання допомоги російській федерації в проведенні відносно України інформаційній війні, використовуючи комп'ютерну техніку підготувала

текст статті із назвою **«Зачем власть вставляет палки в колеса процесса по возвращению пленных украинцев?»** із наступним змістом (мовою оригіналу):

«Проиграв миротворческий кейс, власть попыталась переложить всю ответственность на плечи «многомудрого украинского народа». А для чего вы думаете, Зеленский в срочном порядке потребовал от слуг в Раде принять закон о референдуме? Буквально за полчаса разобрались со всеми поправками, которые пылились с лета в комитете ВР. Отметены устаревшие нормы о консультативном статусе плебисцита (сразу – прямое введение), и самое главное – правку о том, что менять территорию Украины можно только путём её увеличения, нардепы провалили. То есть, можно спокойно выносить на всенародное обсуждение вопрос об «отрезании раковой опухоли от здорового тела Украины». А что? Именно так называет Донбасс глава украинской делегации в ТКГ, вице-премьер Алексей Резников. Стоит ли удивляться, что очередная берлинская встреча представителей «нормандской четверки» закончилась ничем? Это, в частности, признал Дмитрий Козак, представляющий Россию. Глава ОП Ермак сдался не сразу: несколько дней пытался рассказывать о дорожной карте и присоединении американцев к «нормандскому» формату. Однако первый звонок Байдена, сами знаете кому, который совпал с рейтингами КМИС, заставил окружение Зеленского заткнуться. Ну а как иначе? 74% опрошенных заявили, что действующая власть завела страну «не туда». И сдаётся мне, что это те самые три четверти граждан Украины, которые в 2019-м поверили обещаниям экс-комика. Кстати, о смешном: согласно свежим социологическим данным, рейтинг гаранта составляет чуть более 19%. Падает стремительным дождиком. А кое у кого растёт. Не будет показывать пальцем, но это ОПЗЖ, которая занимает первое место среди парламентских партий. Её лидер Виктор Медведчук попытался разблокировать обмен пленными.

«Считаю, что освобождение лиц, содержащихся на неподконтрольных Украине территориях, является одной из важнейших задач украинской власти, залогом выполнения Минских договоренностей и установления мира в Украине», – отметил политик.

Со своей стороны, и представители ЛДНР выразили готовность передать именно Медведчуку четырех пленных украинцев, которых подозревают в шпионаже. Истории Натальи Стаценко, Светланы Довгаль, Натальи Савченко и Екатерины Котенко трагичны. Они попали в «замес» гражданской войны, и лишились не только свободы, но и здоровья. Как сообщает «Медийная инициатива за права человека», двое из пленниц имеют серьезные проблемы с сердцем и эндокринной системой. Однако украинские власти не спешат спасти своих граждан. Наоборот, ставят палки в колеса лидеру ОПЗЖ, который предоставил транспорт и выразил готовность поехать на КППВ «Майорово», чтобы содействовать передаче пленных.

Почему Медведчук? Потому что в переговорной группе никого это не интересует: украинская сторона не идет на прямой диалог с «жителями Донбасса, у которых неправильная ментальность» (опять цитата Алексея Резникова). А оппозиционный политик за несколько лет вернул домой почти 1000 пленных украинцев. Неудивительно, что власти непризнанных республик

считают его добросовестным и принципиальным переговорщиком. Однако жест гуманизма со стороны оппозиционера ze-команда уже обозвала спецоперацией ФСБ. Разразился скандал с участием первого президента Украины Кравчука и омбудсмена Денисовой. Вечером 21 января глава украинской делегации в ТКГ Леонид Кравчук заявил, что процесс передачи пленных граждан Украины Медведчуку остановлен, самолет с ними не вылетел из ОРДЛО. А омбудсмен вместо того чтобы лично заниматься вопросами освобождения украинских граждан, тормозит всеми силами их возвращение на родину, придумывая для этого нелепые или просто лживые отмазки. То ссылается на судебные процессы, которые еще идут в их отношении в ОРДЛО, то говорит, что не может связаться с родными пленниц. Странно, а вот журналистам телеканала «Ньюсван» удалось пообщаться с матерями и сестрами украинок, осужденных в ЛДНР. Может, Денисова у журналистов попросит телефончик, вместо того, чтобы имитировать заботу о заложницах гражданского конфликта?

«Уже запутавшаяся в своей лжи украинская омбудсмен Денисова продолжает пиариться на теме освобождения украинок из ОРДЛО. Её так коробит, что представители ОРДЛО официально послали практически на три буквы и Денисову, и Кравчука, и весь официальный Киев из-за постоянного вранья, что так называемый омбудсмен срывает освобождение изо всех сил. На этот раз в своем телеграм-канале Денисова сделала заявление, что в отношении тех, кого планируют передать, до сих пор продолжаются судебные заседания. Поэтому количество и кого именно вернут – неизвестно, заявляет это глупая женщина. Да всё давно всем известно! Три из четырех женщин, которые согласились в ОРДЛО передать при посредничестве Медведчука, сидят в тюрьмах с марта и июля 2019 года, еще одна – с августа 2017 года. Их приговорили к 12-14 годам лишения свободы, но они могли еще 20 января вернуться на родину, в семьи и к родным. Надо только разрешить Медведчуку поехать на КПВВ и привезти их... Но нет, благодаря завравшейся тупой украинской омбудсменше Денисовой бедные женщины стали жертвами политических амбиций власти и я теперь уже сомневаюсь, что Киев хоть как-то хочет вернуть своих гражданок домой.... Но это и неудивительно – на судьбу украинцев нынешней власти давно уже начхать. Власти остается только врать. Надеюсь, её телеграм-канал закроют за враньё... если есть такая практика», – высказался по этому поводу конфликтолог Влад Мулык.

Пока же вранье Денисовой и маразм Кравчука поддерживают даже на уровне МИД: там заявили, что решение непризнанных республик передать не Украине, а куму Владимира Путина Виктору Медведчуку пленных нарушает механизмы решения таких гуманитарных вопросов в рамках «минского» и «нормандского» форматов. И снова вранье! Согласно статьям 1,17 Закона Украины «О статусе народного депутата Украины» действующим законодательством Медведчуку, как народному депутату Украины гарантировано право на протяжении всего срока полномочий парламента осуществлять депутатские полномочия, реализовать представительские функции украинского народа, а также действовать в защиту законных

интересов украинских граждан. То есть, делать все то, на что откровенно забили в ТКГ, МИД и Офисе президента.

Но как только Виктор Медведчук обратился к главе Службы безопасности Украины Ивану Баканову с просьбой оказать ему содействие в организации возвращения домой граждан Украины, удерживаемых в ОРДЛО, это вызвало приступ ярости на Банковой. Ну а как же – на глазах разваливается бренд-легенда о главном миротворце Зеленском, у которого есть монопольное право на обмен пленными, общение с Путиным (помните: «как только я позвоню по поводу Донбасса – Путин сразу снимет трубку?»), встречу самолетов, набитых китайской вакциной (ой, это не сюда). И тут лидер ОПЗЖ ломает всю систему пиара на «мирном кейсе», с помощью которого Зеленский пытается поправить свои рейтинги. Он ведь хотел, как Порошенко у Нади Савченко развесить ордена на груди освобожденных женщин и сорвать аплодисменты патриотической публики. А тут – такой облом... Поэтому в ОП решили восстановить макет «железного занавеса», запретив перелет Медведчуку. Воздушные пути перекрывал лично глава СБУ: враг не пройдет! Информационное сопровождение, как сказано выше, обеспечивала связка Кравчук-Денисова. Такой размах борьбы с инициативой освободить и передать Украине четырех женщин, говорит лишь об одном: власти нечего противопоставить планам ОПЗЖ по восстановлению мира на Донбассе. А еще их бесит то, что Медведчук, по сути, выполняет задачи президентского уровня: наводит мосты с ЛДНР, контактирует с Россией, освобождает пленными, добивается реализации Минских соглашений.

При этом все больше зарубежных СМИ пишет о том, что договариваться с официальным Киевом представители непризнанных республик уже не хотят. И то, что жители неподконтрольного Донбасса больше доверяют лидеру оппозиции, нежели центральной власти для Запада становится непреложным фактом, который меняет отношение внешнеполитических игроков к Зеленскому. Пример? Звонок 46-го президента США Байдена президенту России Путину, с которым обсуждались и события в Украине. Причем, обсуждались за спиной ее лидера, который в ожидании звонка из Белого дома чуть ли не грыз телефонную трубку. Но, в итоге позвонили не ему, и, вообще, Госдеп дал понять, что теперь вопросы войны и мира на Донбассе будут решаться без участия официального Киева.»

В подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням строк і спосіб, але не пізніше 28.01.2021, Гаврилова І.В., діючи за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, передала останній підготовлений нею особисто тест статті із назвою: «Зачем власть вставляет палки в колеса процесса по возвращению пленников украинцев?» для опублікування під псевдонімом «Марія Бакушинська».

Надалі, 28.01.2021, вищевказана стаття за попередньою змовою Гаврилової І.В. із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, була опублікована, шляхом розміщення в мережі Інтернет на сторінці Інтернет-видання «ГолосUA» за посиланням «<https://golos.ua/publikatsii/zachem-vlast-vstavlyayet-palky-v-kolesa->

protssessa-po-vozvrashhenyyu-plennyh-ukrayntsev», у зв'язку з чим стала відома широкому колу осіб.

Вказана публікація за своїм об'єктивним змістом є такою, що сприяє рф у підривній діяльності проти України в інформаційній сфері, вираженої у формі втручання у внутрішню політику України шляхом інформаційної експансії.

3. Продовжуючи вчиняти незаконні дії, направлені на надання російській федерації допомоги в інформаційній сфері, Гаврилова І.В., перебуваючи на території України, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 22.02.2021, за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, діючи умисно на шкоду інформаційній безпеці України, використовуючи комп'ютерну техніку підготувала текст статті із назвою: **«Чем обернутся репрессии СНБО против Медведчука?»** із наступним змістом (мовою оригіналу): *«На прошлой неделе Совбез продолжил практику репрессий против ОПЗЖ и ее лидера Виктора Медведчука. Хотели заодно «грохнуть» СМИ Порошенко, но «сычочольй гетман» успел перехватить инициативу – сам у себя выкупил телеканал «Прямой». Еще и европейским послам нажаловался. В итоге, Зеленский отступил, а Совбез, вместе с Медведчуком, «наказал» и сеть магазинов «Спортмастер». За продажу товаров из страны-агрессора. Кстати, месяц назад сам Зеленский фоткался в спортзале с гантелями, изготовленными в россии. Интересно, Совбез уже заблокировал все счета и финансовые операции гаранта за поддержку «оккупантов», как это сделано с депутатами оппозиции? Или президента внесли на «Миротворец» – как Оксану Марченко? Вопрос, конечно, риторический... Уже совершенно очевидно, что власть ориентирована исключительно на уничтожение оппозиции. Сначала одним махом, без каких-либо юридических оснований закрыли сразу три оппозиционных телеканала. Свобода слова? Нет, не слышали. Вторым шагом стало введение санкций против политиков, которые угрожали «зеленой политике», разрушающей государство.*

19 феврала СНБО утвердил санкции против Виктора Медведчука, его жены Оксаны Марченко и их бизнеса. *«Санкции вводятся на все имущество, которое есть в подчинении Медведчука», – сказал на брифинге секретарь СНБО Алексей Данилов. Еще одним решением Совбез фактически национализировал компанию «ПрикарпатЗападтранс». Речь идет о части дизельного нефтепродуктопровода, который тянется из россии в Украину и Европу. Это означает одно: для украинцев вырастет стоимость газа и дизтоплива. Такова цена, которую заплатят рядовые граждане за «пирровы победы» власти.*

Да, Зеленский начал зачистку экономических активов Медведчука. Прямым текстом говорится о *«возвращении государственного имущества народу Украины» в виде нефтепродуктопровода «ПрикарпатЗападтранс», который фактически принадлежит Виктору Медведчуку. Он же значится в списке физических лиц, против которых Совбез вводит персональные санкции. Он и его жена Оксана Марченко. Формулировка — «за финансирование терроризма». Также вводятся санкции против гражданской жены Тараса Козака — владельца трёх закрытых информационных телеканалов из пула*

Медведчука. Всего в санкционном списке 19 юридических и 8 физических лиц (пятеро граждан РФ и трое — украинцы). Но! Обвинение в финансировании терроризма более чем серьезное. И за это не санкции вводят, а сроки дают. И если доказано, что Медведчук и Марченко спонсировали терроризм, то их надо на 15 лет в тюрьму посадить (согласно законодательству) и конфисковать все имущество и счета, с помощью которого этот самый терроризм поддерживался. Однако в решении Совбеза речь идет о санкциях, которые не изменяют и не прекращают прав собственности, а только и лишь временно блокируют право пользования и распоряжения ей, никак не ограничивая при этом прав владения. Значит, никаких доказательств против Медведчука и Марченко не существует, лишить их финансов и активов законных поводов нет. Поэтому — санкции, поэтому — рассуждения Данилова о том, что «такое больше терпеть невозможно». То есть, речь идет о политической расправе власти над политической оппозицией. Еще удивительней выглядит и возвращение декоммунизаторов к карательным практикам времен СССР, о которых так много нам рассказывал Вятрович и его институт национального беспамьятства. Напомню, что санкции коснулись не только лидеров оппозиции или владельцев нелояльных к Зеленскому СМИ, но против супруги Медведчука Оксаны Марченко, и против гражданской жены Тараса Козака Натальи Лавренюк. То есть, теперь у нас официально введено из советской практики 30-х понятие ЧСИР — член семьи изменника родины. Вот только хочется спросить: а с каких пор эти женщины перестали быть гражданами Украины, раз, в нарушение закона, против них организованы санкции? И означает ли это, что внесудебным расправам могут подвергнуться любые граждане? Журналист — за то, что когда-то брал интервью у Медведчука? Киноманы — за просмотр фильмов с кинофестиваля в Таормине, в котором принимала участие Оксана Марченко? Спортсмены — за покупку мячей в «Спортмастере?»

И еще раз подчеркну: без судебного разбирательства, без правовых доказательств вины любые рассуждения о «золотой трубе Медведчука» будут сродни байкам о золотом унитаза. Тем более интересно то, что такие параллели проводят соросята во главе с Сергеем Лещенко. А привлечение агентов внешнего влияния к медиатравле Медведчука говорит об одном: любые действия украинского руководства в этом направлении поддерживаются западными партнерами. Они, собственно, и не скрывают этого: каждое неправомочное заседание Совбеза немедленно одобряется американской амбассадой и послами «большой семерки». Они уже вообще не стесняются, подталкивая Зеленского и Ко к откровенному беспределу.

«Мы поддерживаем усилия Украины по защите суверенитета и территориальной целостности путем введения санкций. С 2014 года Медведчук находится под санкциями США за подрыв безопасности, территориальной целостности и демократических институтов Украины», — говорится в заявлении дипмиссии в Twitter. Посольство США ранее заявляло и об одобрении решения украинского президента о санкциях против телеканалов, назвав его противодействием пропаганде РФ.

«Все репрессии в адрес ОПЗЖ и Медведчука очень напоминают попытку Киева искупить вину за допущенные огрехи при Трампе, в надежде получить

прощение и допуск к руке нового хозяина. Санкции против лидера оппозиционной силы и его супруги – это закрепление намерений служить верой и правдой новому хозяину. Ведь именно так поступает самостоятельная власть независимой Украины», – иронизирует политолог Алексей Калинин.

А вот Руслан Бортник обращает внимание на то, что санкции Совбеза совпали с обострением отношений между Евросоюзом и Россией, разворачиванием новой администрации в США, которая готовит новый подход к РФ. «В итоге мы можем получить: ещё более активное внешнее вмешательство в украинские дела, эскалацию на Донбассе, дестабилизацию страны...», – считает эксперт. Недаром же вопрос санкций принимался в контексте новой стратегии Запада на Донбассе. Однако украинцев от этой мрачной перспективы Совбез отвлекает традиционно шариковским обещанием «взять – и все поделить». Секретарь СНБО Данилов заявил, что в собственность государства будет возвращено всё, что было «украдено» олигархами с 1991 года. Правда, пока ничего не слышно о том, чтобы вернуть Черноморское морское пароходство, «прихваченное» Леонидом Кравчуком, или отобрать у Виктора Пинчука его трубные активы. Я уж не говорю о «Рошене» и «Ленкузне», которые попали в загребущие руки Петра Порошенко. Опять же, у любого вменяемого украинца сразу возникнет вопрос – а что ему с того, что у неправильных политиков и бизнесменов отберут трубы, телеканалы или самолеты? Сейчас Украина под управлением Зеленского взяла курс на большую приватизацию и за гроши распродает государственную собственность – порты, спиртзаводы, элеваторы. Значит, возвращение «украденного олигархами» будет выставлено на очередные торги, а вовсе не пойдет на благо народа, как пытается заверить украинцев секретарь Совбеза Данилов. Так что собрать на этих популистских решениях урожай народной поддержки и повысить рейтинги Зеленского, как борца с олигархами, вряд ли удастся. Зато наверняка получится спровоцировать новый виток социальных протестов, которых так боится власть. Например, Газпром уже снизил транзит газа через Украину по отношению к довольно стабильному среднему уровню начала февраля. «Отсанкционированная» у Медведчука труба приведет к ограничению поставок дизтоплива из Беларуси, и как следствие, росту его цены. Идиоты, одобряющие сегодня «наказание» пятой колонны Кремля, очень скоро окажутся в положении майданных активистов, так и не дождавшихся зарплаты в 1000 евро. И естественно, пойдут опять бунтовать против «зеленой панды». Но самое главное даже не в этом. Зеленский своими руками вырастил сильного, умного и хитрого соперника на президентских выборах. После введения санкций против Медведчука, можно выбрасывать в урну все схемы ОП по моделированию первых и вторых туров, где против Зеленского выходили или Бойко, или Порошенко. И если до начала репрессий у партии ОПЗЖ и ее лидеров было 20-25% поддержки и скептики говорили о «потолке оппозиции», то власть лично подтолкнула миллионы людей к сопротивлению. Потому что после незаконных судебных расправ над инакомыслящими, после старта управления страной через указы президента, даже те, кто не голосовал за ОПЗЖ, понимают: беспредел, учиненный зе-командой коснется всех –

ФОПов, продавцов, которых насилуют мовой, и даже олигархов, которым послан четкий сигнал по поводу грядущих расправ.

«И все уставшие от войны, ненависти, насилия и лжи украинцы будут помогать Медведчуку, которого Зеленский сам превратил в символ украинского сопротивления, борца с произволом, насилием и внешним управлением. Уверен, сегодня именно Медведчук является реальной и пока единственной альтернативой действующему режиму неадекватов, ведущих страну к краху. Они его просто панически боятся, вот и делают все для его уничтожения. Что ж, нас всех ждёт очень жестокое противостояние, судьбоносное для страны и её уставшего от клоунов и мародеров народа», – резюмирует оппозиционный депутат Ринат Кузьмин.»

В подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням строк і спосіб, але не пізніше 22.02.2021, Гаврилова І.В., діючи за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, передала останній підготовлений нею особисто тест статті із назвою: «Чем обернутся репрессии СНБО против Медведчука?» для опублікування під псевдонімом «Марія Бакушинська».

Надалі, 22.02.2021, вищевказана стаття за попередньою змовою Гаврилової І.В. із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, була опублікована, шляхом розміщення в мережі Інтернет на сторінці Інтернет-видання «ГолосUA» за посиланням [«https://golos.ua/publikatsii/chem-obernutsya-repressyy-snbo-protiv-medvedchuka»](https://golos.ua/publikatsii/chem-obernutsya-repressyy-snbo-protiv-medvedchuka), у зв'язку з чим стала відома широкому колу осіб.

Вказана публікація за своїм об'єктивним змістом є такою, що сприяє рф у підривній діяльності проти України в інформаційній сфері, вираженої у формі втручання у внутрішню політику України шляхом інформаційної експансії.

4. Продовжуючи реалізацію вказаного вище злочинного умислу, Гаврилова І.В., за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, перебуваючи на території України, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 29.06.2021, діючи умисно в умовах збройного конфлікту з метою нанесення шкоди інформаційній безпеці України, використовуючи комп'ютерну техніку підготувала текст статті із назвою: **«Страхи Владимира Зеленского: кого боится Президент?»** із наступним змістом (мовою оригіналу): *«Зеленский объявил себя безальтернативным. Так и сказал в интервью олигарху Коломойскому: нет у меня конкурентов! По словам президента, он не видит ни одного политика, который мог бы составить ему конкуренцию на предстоящих президентских выборах. Что тут скажешь? И Порошенко, на которого равняется «зеленый гетман», и его кум Ющенко тоже так думали. Однако, слетели с кресла №1 быстрее, чем пыльца с цветов, на которых так любят пастись пчелы Виктора Андреевича... От себя добавим: пафосные заявления Зеленского о собственной незаменимости – это своеобразный успокаивающий тренинг, поддержка нужного градуса в теплой ванне. Точно также, как и откровения о том, что украинцы буквально умоляют Владимира Александровича пойти на второй срок. Ну, прямо, как знатные доярки и свиноводы «дорогого Леонида Ильича Брежнева». На самом же деле,*

показатели у Зеленского весьма нерадостные. И это подтверждает социология. 62% граждан не доверяют деятельности гаранта в сфере «борьбы за национальную безопасность» и считают преследование ОПЗЖ и Медведчука попыткой власти отвлечь народ от реальных проблем: войны, коррупции, заоблачных тарифов, медицинского геноцида. Конечно, можно бы и отмахнуться от этих данных, да вот беда: социологический опрос проведен ГО «Институт социологии гражданского общества» по заказу американской компании WEST MARKET INDUSTRIAL LLC (США). И эти данные, вне сомнения, попадут на стол к аналитикам, готовящим встречу Байдена и Зеленского в Белом Доме... Ее очень боится Владимир Александрович. Как и решения ЕСПЧ по делу Медведчука, где команда адвокатов лидера оппозиционной политсилы оспорила незаконные действия зе-власти. В том, что юристы Медведчука там победят, не сомневается никто. Даже экс-премьер Яценюк, которого сложно заподозрить в симпатиях к нынешней оппозиции, говорит о том, что Зеленский подменяет государственные институты решениями одного органа, что по сути своей – незаконно. Исходя из этого, Яценюк прогнозирует 100%-ную победу Медведчука в ЕСПЧ.

Знаете, есть такое известное высказывание: «Страх – это сторожевой пес, который подает голос при приближении опасности». Судя по тому, как много и громко нынешний президент кричит о «деле Медведчука», именно лидер ОПЗЖ пугает маленького зеленого дуче до полных памперсов. Причина? Их несколько.

Во-первых, неспособность экс-комика выполнить свои главные предвыборные обещания. 75% поверили словам Зеленского о готовности прекратить военные действия на Донбассе, сесть за стол переговоров «хоть с чертом», вернуть регион в Украину. «Я говорил, что готов ждать один год, готов работать один год. Если «минский процесс» не будет работать, мы будем менять тактику. ... каждую неделю по видеосвязи будут проводиться встречи участников трехсторонней контактной группы. «После каждой «минской встречи» должна быть бумага, что мы о чем-то договорились и сделали шаг вперед», — говорил Зеленский, «отсидев» год. Спустя два года он уже говорит о строительстве «Стены-2» на границе с ЛДНР, невозможности выполнить Минские соглашения и о референдуме по Донбассу, где народ сам должен решить, нужен Украине этот регион или нет. Более того, из показного миротворца Зеленский очень быстро скатился до лидера партии войны, которому Порошенко и в подметки не годится. Именно при нем «донбасский кейс» превратился в горячую точку: еженедельные обстрелы, гибель мирных жителей, наращивание вооружений и живой силы со стороны украинской границы. А чего стоят постоянные вылазки Зеленского на передок в бронелифчике?! Или его свежее заявление в интервью Наталье Мосийчук, о том, что неплохо бы устроить ОРДЛО водную блокаду, построив обходной водоканал? Не будем напоминать о том, что гарант ни разу не одернул Кравчука или Резникова, рассуждающих о «раковой опухоли» и неправильной ментальности. То есть, и зе-власть, и бывший Голобородько сознательно поощряли разжигание внутреннего конфликта. И оппозиционные каналы закрыли, в том числе и потому, что они освещали реальную картину

происходящего на Донбассе, где президент выглядел отнюдь не голубем мира. Но мешали «Голобородько» не только и не столько телеканалы, сколько сам Медведчук, который по своей инициативе разработал и начал внедрять план реинтеграции Донбасса. Ведь, по сути, что такое «формула Штайнмайера», с которой согласились все участники Нормандской четверки? А это модернизированный европейцами комплекс мер по возвращению Донбасса в Украину, а Украины – на Донбасс. Более того, этот план утвердили в Донецке, Луганске, Москве, Берлине и Париже. И настаивают на его выполнении. Это и Байден недавно подтвердил, и Меркель с Макроном одобрили. Иными словами, если бы власть не тормозила Медведчука, а взяла в союзники, то и война бы на востоке страны давно закончилась, начала бы заживать кровоточащая рана... А Зеленскому его внешние хозяева такой команды не давали. Вот поэтому он и прессует оппозиционера. Ну и ревность, банальная ревность тоже присутствует. Зависть к политику, которому пожмает руку Путин, не берущий трубку от Голобородько. Согласитесь, спустя два года украинского лидера западные коллеги не воспринимают, как политика, тем более, как политика, имеющего международный вес и влияние. Вспомните Зеленского, одиноко дающего прессуху у ворот Елисейского дворца после встречи с президентом Франции. Вспомните, какую выволочку устроили нашему гаранту партнеры из США за отставку Коболева? Аж Блинкен с Нуланд прилетели... Я уж не говорю о поправках релиза, касающегося ПДЧ в НАТО, где американцы макнули команду украинского лидера, выдающего свои эротические мечты за близость с Альянсом. «С Зеленским никто из зарубежных политиков не проводит встречи серьезней молитвенных завтраков. Простой пример – переговоры в “нормандском формате”, на которые из всех представителей сторон не позвали только президента Украины», – отмечает и политолог Игорь Вальский. Такими действиями Зеленский в очередной раз закрепил репутацию клоуна, с которым не то что встречаться – по телефону говорить опасно для репутации. В конце концов, Зеленскому указали на его место, когда Байден и Путин сказали, что для решения конфликта на Донбассе Зеленскому необходимо четко следовать минским соглашениям. И еще раз укажут: сначала в Берлине, потом в Вашингтоне куда «вызывают» лидера независимой и крайне суверенной Украины. А также могут и напомнить, что последовательным лоббистом Минска-2 является Виктор Медведчук. Ну да, тот самый, которого Зеленский упек под арест по сфабрикованным обвинениям. Поэтому сейчас наш «зеленый дуче» так лютует в отношении ОПЗЖ: обыски у тещи Медведчука, нападение на офис «Патриоты- за жизнь», репрессии против политиков и журналистов, поддерживающих курс ОПЗЖ.

Еще один повод для «бешенства» Голобородько – обмен пленными. Сколько не давал гарант обещаний бороться за каждого пленного, сколько не уверял Ермак, что процесс обмена будет возобновлен, а воз и ныне там. Медведчук вернул домой полторы тысячи украинцев, Зеленский – заблокировал освобождение четырех женщин из тюрем ОРДЛО, хотя противоположная сторона и согласилась их передать. Но! Только Медведчуку, который не раз лично ездил на Донбасс, встречался с представителями ОРДЛО и убеждал их содействовать обменам. Сколько раз провели подобные переговоры Зеленский и

его представители? Ответ, думается, известен. В итоге, Наталья Стаценко, Светлана Довгаль, Наталья Савченко и Екатерина Котенко могли быть дома еще в январе, до сих пор остаются заключенными в ОРДЛО, не имея возможности вернуться к семьям, обнять детей. Думаете, этого не видят и не понимают люди по обе стороны границы? Как и то, что Зеленский пытался использовать «донбасский кейс» не только для своего пиара, но и для отвлечения внимания людей от плачевной экономической ситуации в стране. Всегда ведь можно было сказать: да, дела в экономике пока идут неважно, но мы ведь людей спасали, территории возвращали, мирные переговоры вели. Им бы поверили. Но президент не сумел взять эту высоту и теперь вынужден принимать на себя весь негатив по поводу тарифной политики. Ведь цены на газ, тепло и воду – самые болезненные для общества. Задолженность населения по коммуналке перешагнула отметку в 80 миллиардов – впервые за тридцать лет независимости. Более 57% своих доходов украинцы тратят на оплату услуг ЖКХ и еду: данные Госстата. Как-то иначе граждане представляли себе конец эпохи бедности, которую им обещал Голобородько в начале этого сериала. А вместо этого увеличил суммы в коммунальной платежке для украинцев в несколько раз. И это не предел: МВФ диктует, какие цифры рисовать для украинских европейцев, по требованиям западных кредиторов, европейская, «обоснованная» цена за кубометр газа должна равняться 18-20 гривен, и это при том, что 12 гривен – уже предел для украинцев. Как объяснить гражданам, что цены на все растут ради их блага? Особенно на фоне Медведчука, который давно договорился с Россией о 25%-ной газовой скидке. То есть мы не только не платили бы эти огромные накрутки, но и получали бы газ дешевле. А значит, больше денег оставалось бы на медицину, отдых, образование детей, продукты питания. Но, похоже, Зеленского и его команду мало волнуют проблемы пенсионеров или матерей-одиночек, у которых социальное пособие и расходов на ЖКХ не покрывает... Они для них – «некачественные украинцы», от которых надо избавляться или стерилизацией или естественным путем: так советовала нардеп от СН, «специалист по евгенике» Галина Третьякова. Но поскольку стерилизацию и эвтаназию протащить в виде закона через ВР пока не удалось (хотя попытки и были), «зеленые» пошли по пути окончательного развала медицины и провала вакцинации. Как говорится, два в одном. Команда президента полностью провалили кейс вакцинации в Украине, разграбила коронавирусный фонд, и этого не могут это скрыть даже быстрой заменой министров. Начать вакцинацию Зеленский смог только в июне, да и то – количество вакцинированных пока измеряется тысячами и зависит от поставок из-за рубежа. Уж сколько раз слышали украинцы о 10 миллионах доз «Пфайзера», тоннах «АстраЗенеки» и «Модерны», однако качественные вакцины достались только элите. Да и новый глава МОЗ Ляшко вынужден был на днях признать, что его план «10 миллионов вакцинированных за 100 дней» – невыполним, и раскритиковал «неправильный народ», не желающий прививаться. В то же время, если бы власти прислушались к лидеру ОПЗЖ, который еще в декабре прошлого года договорился с Россией и о поставках вакцины «Спутник», и о получении технологии производства данного препарата. То есть, уже в апреле-мае в Украине была бы начата массовая

вакцинация украинской вакциной: отечественные фармацевтические мощности вполне позволяли. Еще бы и в бюджет копейку заработали... Вместо этого, потеряли тысячи жизней, которые на совести Зеленского. Ведь политическое решение о блокировании «Спутника» в угоду американским и британским фармацевтическим корпорациям, принимал именно глава государства. И он же нагло врал в глаза украинцам, когда гарантировал качество индийского дженерика и его безопасность. Но сам президент, и депутаты и министры почему-то предпочли колоться вакциной Pfizer, а украинцам скармливают непонятно что.

А вот Виктор Медведчук и его семья привились “Спутником V”, за который агитировал лидер ОПЗЖ, и за которым в очереди стоит полмира. В отличие, от президента, лидер оппозиции на личном примере показал, что его слова и убеждения не расходятся с делами. А заодно и подтвердил качество и безопасность препарата, который предлагал украинцам. На этом фоне лидер оппозиции выгодно отличается от бывшего актера, который просто играет написанную роль. А теперь еще норовит и в «примы» нашего театра вылезти. Надеюсь, все помнят, как Зеленский во время предвыборной дуэли с Петром Порошенко обещал, что пришел только на один срок и цепляться за власть не будет? Но войдя во вкус, юрист-недоучка из «95 квартала» решил продлить свой спектакль – вопреки воле зрителей. Свой спектакль он играет только для одного «смотрящего», однако бурных оваций пока не дождался, в него все чаще летят гнилые помидоры. И все это «благодаря» Медведчуку и его политсиле, которые препятствуют полной распродаже страны и уничтожению ее суверенитета. В частности, ОПЗЖ единственная партия, которая последовательно выступает против сдачи земли и недр внешним партнерам: ведь это окончательно наденет на Украину ярмо Запада и превратит страну в бесправную колонию. А ведь именно этого требуют от «зеленого гетьмана» его сюзерены, и за провал будут больно бить. Поэтому гарант и натравил на оппозицию силовиков, соросят, «слуг», чтобы любыми способами убрать из политики конкурента. А потом вешает лапшу гражданам о том, что альтернативы ему нет. Однако, к заявлению Зеленского о том, что у него нет соперников и что он побеждает любого на выборах, надо относиться с иронией. Потому что он и его окружение моделируют свой успех в сегодняшних реалиях, но это крайне глупо. «Если, например, США решат сменить Зеленского, то он даже в первый тур не выйдет. Он даже баллотироваться не станет, если ему запретят это делать. Напомню, что президентом в 2014 не только Порошенко хотел стать. Кличко “сняли” с выборов должностью мэра Киева, а Юлию Тимошенко отправили лечиться в немецкую клинику. Иначе никакого однотурового не было бы, да и победил бы Порошенко — тоже вопрос», – подчеркивает блогер Александр Скубченко. Так и с Зеленским будет...».

В подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням строк і спосіб, але не пізніше 29.06.2021, Гаврилова І.В., діючи за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, передала останній підготовлений нею особисто тест статті із назвою: «Страхи Владимира Зеленского: кого боится Президент?» для опублікування під псевдонімом «Марія Бакушинська».

Надалі, 29.06.2021, вищевказана стаття за попередньою змовою Гаврилової І.В. із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, була опублікована, шляхом розміщення в мережі Інтернет на сторінці Інтернет-видання «ГолосUA» за посиланням [«https://golos.ua/publikatsii/strahy-vladymyra-zelenskogo-kogo-bouytsya-prezident»](https://golos.ua/publikatsii/strahy-vladymyra-zelenskogo-kogo-bouytsya-prezident), у зв'язку з чим стала відома широкому колу осіб.

Вказана публікація за своїм об'єктивним змістом є такою, що сприяє рф у підривній діяльності проти України в інформаційній сфері, вираженої у формі втручання у внутрішню політику України шляхом інформаційної експансії.

5. Продовжуючи реалізації свого злочинного умислу, Гаврилова І.В., перебуваючи на території України, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 04.08.2021, за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, діючи умисно в умовах збройного конфлікту з метою надання російській федерації інформаційної допомоги у здійсненні військової агресії проти України, використовуючи комп'ютерну техніку підготувала текст статті із назвою: **«Прессинг оппозиции закончится для Зеленского импичментом»** із наступним змістом (мовою оригіналу): *«Киевский апелляционный суд отказался менять меру пресечения в виде домашнего ареста для сопредседателя партии «Оппозиционная платформа – За жизнь» Виктора Медведчука, которого обвиняют в государственной измене. Люди в мантиях отклонили жалобу адвокатов нардепа на постановление судьи Печерского районного суда города Киева от 9 июля. Медведчук лично выступал в суде, и буквально «разложил как шпроты на бутерброде» следователей, собравших против него фальшивую доказательную базу. Еще более интересно то, что даже оппоненты лидера ОПЗЖ, кричащие о его пророссийскости были вынуждены признать не только стройность его контраргументов, но и блестящее владение украинским языком. «Да, он говорит по-украински лучше, чем текущий, прошлый и позапрошлый президенты!»; «Шикарное знание государственного языка: украинский националист здорового человека» ... Это только малая толика комментариев тех, кто поддерживает судилище над представителями «пятой колонны Кремля».*

Можно как угодно относиться к Медведчуку и его политическим взглядам, но тот факт, что он боец с твердым характером и очень умен, отрицать глупо. Он уверенно держится в суде. Не скулит, не прикрывается клетчатый пледом, не имитирует сердечный приступ, как многие «борцуны», а главное – четко, последовательно и без всяких бумажек излагает свои доводы, не прибегая к политической трескотне и популизму. Более того, Медведчук задавал вопросы, на которые нет ответа ни у СБУ, фабриковавшей улики против него, ни у судей. Например, где находились записи разговоров Медведчука и помощника президента рф Суркова от 2014-2016 годов все шесть лет? Если в этих переговорах есть признаки преступлений, которые «вешают» на лидера оппозиции, то почему за 6 лет не была дана им правовая оценка? Интересно было бы узнать, где находятся оригиналы записей, а главное: кто и когда отдал приказ фиксировать разговоры украинского политика с представителями российского истеблишмента и лидерами «ЛДНР»? Опять же: почему вести

дело депутата ВР Медведчука должна СБУ, а не ГБР или НАБУ, как того требует закон? Ну и «вишенка на торте»: сбор и фиксация улик против нардепа возможна только после открытия уголовного дела и внесения информации о нем в Единый государственный реестр судебных дел Украины, но никак не в 2016 году. Разумеется, ни у заказчиков судилища над лидером ОПЗЖ, ни у исполнителей в мантиях не нашлось даже поверхностного оправдания. А это лишний раз подтверждает, что мотивы посадки оппозиционного политика некриминальные, а политические. Никто не собирается докапываться до истины или изучать статьи КПК. Зачем, если дело с самого начала шло по беспределу, а Медведчука назначили главным врагом Украины и ее народа? Как заметил один из зрителей ютуб-трансляции этого судилища: «судят грамотного юриста безграмотные судьи по указке безграмотного президента». Вывод?

Содержание Виктора Медведчука под домашним арестом – это неприкрытый произвол власти. И нет сомнений, что преступные приказы отдает лично Зеленский, которого дергает за ниточки Запад. Именно там больше всего опасаются лидера ОПЗЖ, который сбивает все планы по колонизации Украины. Например, выступает против так называемой судебной реформы, которая положит независимую судебную ветвь власти под ноги западу, как это уже было с медициной, образованием, силовиками. И знаете, что самое поразительное? Медведчук, который должен был бы тихо радоваться тому, что людей в мантиях, которые незаконно штампуют ему приговоры, вот-вот лишат всяческих прав и посадят на «крючок» внешнего управления, готов за них бороться. Да-да, именно так и сказал на заседании Киевского апелляционного суда: «Деятельность по защите судебной власти, по формированию статуса ее независимости мы должны продолжить. Мы боремся против влияния внешнего управления на суды и судебную власть. Мы выступали категорически против внесения изменений в ВККС, Высший совет правосудия, где иностранцы будут играть ключевую роль. Мы выступали против сокращения численности Верховного суда Украины. Мы защищали КСУ. И будем продолжать это делать, потому что сегодняшнее решение в очередной раз демонстрирует, насколько важна независимость власти, независимость судебной ветви власти, как третьей ветви власти, от внешнего управления, но и независимость судебной власти от других ветвей власти». Кто еще способен на такое? Только человек, который мыслит государственным, а не шкурными интересами. Вот именно за такой подход главного оппозиционера и прессует Запад, который привык иметь дело с клетоманами вроде Порошенко, поэтому и натравливает на Медведчука зеленую шпану из политической подворотни, которой неведом страх, совесть и мораль. Которая ничего не знает о законах и независимости судов, о правах граждан и оппозиции, о свободе слова и мнений, о демократических процедурах. Тому же Зеленскому неведомо, что будь в Украине сильная оппозиция внешние хозяева побоялись бы так откровенно вытирать ноги и об него, и об страну. А так...

«Действия власти в отношении Медведчука продиктованы исключительно страхом перед своим политическим будущим. Разочарование общества в политике Зеленского растет, люди понимают, что ОПЗЖ – это

единственная альтернатива антинародному курсу Зеленского», – говорится в заявлении партии. А против этого курса высказывается почти 70% граждан, уверенных, что Украину ведут «не туда». Однако их голос никто не слышит: обдурили народ на выборах и теперь 5 лет произвола и беспредела, направленного на разграбление страны. Меньше недели прошло со времени очередного судебного фарса, а сколько уже всего в стране произошло: и погоня за судьей Чаусом, которого, в конце концов, отдали НАБУ по приказу амбассады, и подписание президентом судебной реформы, согласно которой правосудие в Украине будут вершить международные эксперты, и запрет депутатам посещать зону ООС на Донбассе, и вот даже – штурм Кабмина атошником с гранатой. Думаю, все согласятся с тем, что все эти события – следствие узурпации власти «кварталовцами», которые держат уверенно курс на уничтожение украинского государства. И почему-то думают, что им удастся слинять – пропетлять, вместо того чтобы нести ответственность за антиконституционный произвол и неприкрытые политические репрессии. Но это далеко не так. О чем свидетельствует, например, официальное письмо Европейского суда по правам человека об открытии производства по иску Медведчука к Украине. Копию документа вчера опубликовал депутат от ОПЗЖ, бывший заместитель генпрокурора Ринат Кузьмин. Он предположил, что дело о незаконном содержании Медведчука под домашним арестом и других грубых нарушениях его основополагающих прав и свобод может быть рассмотрено судом в ближайшее время в порядке приоритетного производства. Не исключено, что ЕСПЧ рассмотрит дело Медведчука раньше украинского, а решение в его пользу может стать основанием для отставки генпрокурора Ирины Венедиктовой, которая по указке ОП штамповала уголовные дела о госизмене и терроризме против лидера оппозиции. Наверняка, слетит со своего кресла Иван Баканов – за незаконное использование инструментария СБУ против политических противников власти. И да, решение Европейского суда по правам человека, коснется не только «обслуги» Зеленского, но и самого Президента: оно может стать триггером для импичмента главы государства, пока тот мечтает о втором сроке и досрочных выборах весной. Вместо этого, именно к Зеленскому может быть применен его же предвыборный лозунг: «весна придет- сажать будем». Вот такие повороты судьбы...».

В подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням строк і спосіб, але не пізніше 04.08.2021, Гаврилова І.В., діючи за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, передала останній підготовлений нею особисто тест статті із назвою: «Прессинг оппозиции закончится для Зеленского импичментом» для опублікування під псевдонімом «Марія Бакушинська».

Надалі, 04.08.2021, вищевказана стаття за попередньою змовою Гаврилової І.В. із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, була опублікована, шляхом розміщення в мережі Інтернет на сторінці Інтернет-видання «ГолосUA» за посиланням «<https://golos.ua/publikatsii/pressyng-oppozytsyyu-zakonchytsya-dlya-zelenskogo-umrychmentom>», у зв'язку з чим стала відома широкому колу осіб.

Вказана публікація за своїм об'єктивним змістом є такою, що сприяє рф у підривній діяльності проти України в інформаційній сфері, вираженої у формі втручання у внутрішню політику України шляхом інформаційної експансії.

6. У подальшому, продовжуючи реалізацію вказаного вище злочинного умислу, Гаврилова І.В., перебуваючи на території України, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 08.09.2021, за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, діючи умисно в умовах збройного конфлікту з метою надання російській федерації інформаційної допомоги у здійсненні військової агресії проти України, діючи умисно з метою нанесення шкоди інформаційній безпеці України, використовуючи комп'ютерну техніку підготувала текст статті із назвою: **«Народный импичмент»: Зеленскому приготовиться»** із наступним змістом (мовою оригіналу): *«В Украине импичменты объявляли почти всем президентам, реализуя лозунг «поймите, нас задовбало». В 2000-м году комиссары антикоррупционного фронта Григорий Омельченко и Анатолий Ермак официально оформили намерение устранить Леонида Кучму с должности в порядке импичмента. Причина? Укрывательство премьера Павла Лазаренко, который похитил из Украины и скрыл на заграничных счетах от 2 до 10 миллиардов. Однако, хитро выписанная в Конституции процедура не позволила отстранить Леонида Даниловича от власти. Следующим инициатором импичмента – уже президенту Ющенко – была Юлия Тимошенко. В 2008 году члены «Батькищины» разработали проект представления народных депутатов «Об инициировании вопроса отстранения президента Украины Ющенко Виктора Андреевича от должности в порядке импичмента в связи с совершением преступлений». Попытка смещения «диоксинового лидера» была связана с решением «пчеловода» о досрочном прекращении полномочий Верховной Рады V созыва.*

Януковичу официальный импичмент не понадобился: его «сместило» вече Майдана. Тем не менее, попытки официально оформить отстранение президента от власти было. Самое смешное, что законопроект об импичменте президента страны Виктора Януковича был внесен в ВР 21 февраля 2014 года соратником Виктора Федоровича, членом фракции ПР Николаем Рудьковским. Но до голосования дело не дошло: законный президент сбежал из страны.

Не избежал общей президентской участи и Петр Порошенко: ему тоже пытались сделать импичмент. Инициатором выступил бывший сокурсник «гетьмана», экс-президент Грузии Михо Саакашвили, которого поддержала неугомонная Юлия Тимошенко. Они требовали от Рады принять закон об импичменте, однако все антипорошковские акции были, скорее приемом в политическом технологическом процессе, чем реальной попыткой законно объявить импичмент Петру Порошенко. Но уже тогда, в 2017-м, впервые прозвучал термин «народный импичмент»...

Напомню, что сложной и практически неисполнимой процедуре импичмента мы обязаны Леониду Кучме и АлександруВсі записи Морозу. Когда в 1996 году принимался Основной закон, нереализуемая схема отстранения главы государства от власти стала одним из компромиссов и условием

тогдашнего президента Леонида Кучмы. «Вопрос тогда стоял просто – импичмент должен быть прописан в Конституции так, чтобы его нельзя было осуществить», – рассказывал потом один из разработчиков Конституции Сергей Головатый.

Сегодня для законного устранения президента от власти потребуется 338 голосов, а в 111-й статье Конституции четко выписан механизм импичмента, предусматривающий три этапа голосования в Верховной Раде. Первоначально простое большинство (226 депутатов) должно инициировать импичмент «в случае совершения президентом государственной измены или иного преступления». Для этого создается специальная временная следственная комиссия, результаты расследования которой должно одобрить конституционное большинство – более 300 депутатов. Решение депутатов должен проверить Конституционный суд, Верховный суд должен подтвердить вывод о наличии признаков преступления. И только после этого окончательное решение принимается тремя четвертями голосов от конституционного состава Верховной рады. Если следовать духу и букве закона, то шансов «оторвать» Зеленского от кресла нет, как нет и Конституционного суда. КСУ де-факто парализован, а его глава отстранен от работы указом Зеленского. Видимо, сценаристы нынешнего президента предвидели подобный расклад. И не только из-за угрозы отменить земельную и языковую реформу через Конституционный суд стали причиной его блокирования. К слову, в 2019 году, то есть уже во время Зеленского, ВР приняла закон об импичменте, где более детально прописала процедуру отстранения президента от власти, от чего она стала еще тяжелее и запутаннее, чем в том виде, в котором она была изложена в Конституции. Похоже, что уже на старте Зеленского обложили «подушками безопасности», понимая, что нового лидера будут использовать в качестве инструмента для продавливания непопулярных решений в пользу внешних хозяев страны.

Еще раз повторяюсь: у сценаристов бывшего комика было понимание того, что законным способом реализовать «сдачу родины» у президента не получится, придется идти на откровенные преступления. А значит, были продуманы все сценарии блокировки импичмента гаранту – от КСУ до неисполнимого закона.

Тем не менее, после закрытия трех телеканалов, “112 Украина”, NewsOne и ZIK, “Оппозиционная платформа – За жизнь” объявила о начале процедуры импичмента президента Владимира Зеленского. Лидеры ОПЗЖ заявляют, что в указе президента, которым закрыты телеканалы, есть состав преступления.

«Зеленский взял на себя роль суда и вышел за пределы своих конституционных полномочий. Это уже не первый случай, когда глава государства нарушил закон. Его сознательные и систематические действия, направленные на нарушение прав украинских граждан, вмешательство в работу других ветвей власти и средств массовой информации имеют все признаки узурпации власти», – отмечают оппозиционеры.

Судя по всему, они откажутся от побуквенного технического исполнения импичментного плана: для этого нет ни голосов в ВР ни «полноценного» Конституционного суда. Так что инициатива импичмента – это пока

информационная бомба с подожженным фитилем. И она имеет все шансы взорваться. Вне зависимости от работы телеканалов Медведчука, большинство украинцев недовольны политикой партии власти: необоснованно завышенными тарифами, информационным беспределом, закручиванием языковых гаек, перспективами разжигания внутреннего противостояния и обострения военного конфликта на Донбассе.

Так, 87% украинцев считают, что повышение тарифов на газ, электроэнергию и отопление является необоснованным и никак не связано с нынешней экономической ситуацией. Это показывают результаты социологического исследования, проведенного Центром «Социальный мониторинг» 15-25 января. При этом, 90% опрошенных подтвердили свою готовность продолжать тарифные протесты. Согласно данным группы «Рейтинг», за досрочный роспуск парламента выступают 58 процентов украинцев, а 60% хотят «крови» правительства. За немедленное прекращение полномочий президента высказались 39 процентов жителей страны, то есть, каждый четвертый. И пессимистические настроения тех, кто в 2019-м голосовали не просто за Зеленского, а за смену системы, нарастают. Более 70% украинцев считают, что страна движется в неправильном направлении. Об этом кричат результаты опроса социологической группы «Рейтинг», проведенного 2-3 февраля. Например, 73% украинцев убеждены, что страна движется в неправильном направлении. И это именно те избиратели, которые два года назад выразили доверие «Голобородько». Неудивительно, что подобные настроения отразились и на рейтинге самого гаранта: по самым оптимистичным данным, одобряют Зеленского не более 20% граждан, а партия власти вообще плетется в хвосте – после ОПЗЖ, ЕС и «Батькивщины». Скоро «Слуг народа» обскачат даже Гройсман с Ляшко, чьи рейтинги еще недавно были на уровне жирности кефира. При этом большинство украинцев доверяют политсиле Медведчука: она является лидером среди парламентских партий. Именно переток избирателей и растущие рейтинги ОПЗЖ стали причиной того, что власть пошла по беспределу, закрыв информационные рупоры оппозиции. И как бы не старались окруженцы Зеленского посадить его в теплую рейтинговую ванну, маховик общественного недовольства запущен, а социологи обозначили электоральную пропасть, куда валится президент и его команда.

Именно это и является сегодня главным козырем тех, кто выступает за импичмент президенту. Уже сегодня тема о досрочном уходе Зеленского широко обсуждается в СМИ, такие же инициативы звучат на акциях протеста ФОПов и участников тарифных майданов. То есть, требования выразить недоверие президенту имеют не практический, а политический характер.

«Идея импичмента президенту, которая была выдвинута на чрезвычайном съезде «Опполатформы», не такая беззубая, как кажется на первый взгляд. Сегодня импичмент – это проявление недоверия избирателей Зеленского к своему «слуге». Они же не за систему санкций голосовали, которая ничем не отличается от произвольных хотелок африканского диктатора. И не за тотальную украинизацию. И не за аналог Свиначука со «Свинооборонпромом» Кирилла Тимошенко с его «Большой стройкой». И не за

продолжение войны до победного конца», – объясняет журналист Александр Зубченко.

По сути, объявление импичмента – это первый этап настоящей политической и идеологической войны Зеленскому. Войне, где ОПЗЖ получила официальный статус оппозиции, вытеснив из этой ниши партии Тимошенко и Порошенко, которые также претендовали на имидж «защитников народа».

И теперь лидер «Батькивщины» договаривается о новой коалиции со «Слугами...», а Порошенко дерется с Зеленским за 15% национально-патриотического электората Западной Украины. Все, с потенциальными конкурентами по оппо-лагерю покончено, теперь колеблющийся избиратель (а это почти 30% граждан), твердо будет знать, что против «режима Зеленского» последовательно выступают не Порошенко и Тимошенко, а лишь партия Медведчука. А это уже немало для наращивания потенциала и мобилизации новых сторонников. Тем более, что охотников за электоратом оппозиционеров немало – начиная от «Оппо-блока» Ахметова и заканчивая новой партией Разумкова. И тот факт, что ОПЗЖ дала симметричный ответ власти должно стать сигналом как для однопартийцев, так и для приверженцев того курса, который задекларировала оппозиция: ОПЗЖ не собирается сдаваться, идти на договорняки с властью или просто опустить руки. Сегодня для Оппо-платформы важно показать свое отличие от «трусливых регионалов», дать понять, что идти путем Януковича они не намерены: люди-то помнят, как их кинула верхушка ПР во время майдана.

«Применение или демонстрация силы всегда идет в плюс, а слабость и растерянность – в минус. Поэтому – это путь, чтобы мобилизовать сторонников и выиграть время для суда по телеканалам», – считает политолог Андрей Золотарев.

Ну и главное: импичмент президенту, который объявила политсила Медведчука – это подтверждение курса на перезагрузку власти. Он не меняется. «Так, как ведет себя нынешняя власть, поступать нельзя. Если ты уже что-то пообещал – надо выполнять. Только импичмент президента и полная перезагрузка власти может остановить падение страны в пропасть», – подтвердил депутат Юрий Бойко. Так вот, именно граждане, а не политики, должны «продавливать» идею отстранения от власти гаранта, растоптавшего Конституцию и отказавшегося от своих основных предвыборных обещаний.

Если цены на все растут, если Зеленский и Шмыгаль взвинчивают тарифы, по которым люди не могут платить, если на улицах радикалы творят беспредел, нет возможности учить и лечить детей, то народ будет ненавидеть такую власть – хоть со «112 Украина», хоть без. И рано или поздно граждане сами потребуют «ликвидации» зе-команды – когда поймут, что их как баранов ведут на убой. Через войну на Донбассе (а ее обострения ждать недолго), через некачественные вакцины из Индии, через беспросветную нищету.

Нет сомнений, что организовывать майданы оппозиция не будет, и об этом четко заявил экс-заместитель главы ГПУ Ренат Кузьмин. Зачем противникам внешнего управления идти дорогой Сороса и Шарпа? Кроме того, призывы выходить на улицы и свергать власть – это то, чего ждет власть,

чтобы обвинить ОПЗЖ в провокациях, свержении власти и уже на законных основаниях запретить единственную оппозиционную силу. Так что заявления Кузьмина о том, что ОПЗЖ будут добиваться справедливости законными средствами, в рамках существующих юридических процедур – это облом для Банковой и подконтрольных ей силовиков. А вот «народный импичмент» – дело вполне посильное, особенно при наличии недавно принятого парламентом закона о референдуме. Почему бы не спросить мнения народа о ликвидации поста президента? Для этого достаточно собрать три миллиона подписей во всех областях (это явно под силу партии Медведчука), да и с парламентом связываться не надо – действует прямая норма имплементации. То есть, решения народа – в жизнь.

«Импичмент является эффективным, когда президент глубоко непопулярный в обществе, политическая элита объединена против него и существуют четкие доказательства нарушений со стороны главы государства», – отмечает эксперт Юрий Корогодский. Со своей стороны, замечу, что два из трех «ингредиентов» для этого блюда у ОПЗЖ есть: это непопулярность Зеленского в обществе и совершенные им преступления – от закрытия КСУ до закрытия нелояльных телеканалов. Ведь даже самые преданные сторонники экс-комика вынуждены признать, что эти решения весьма далеки от норм закона. А с такими козырями, как говорил один литературный персонаж, можно играть. И выигрывать.»

В подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням строк і спосіб, але не пізніше 08.09.20, Гаврилова І.В., діючи за попередньою змовою із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, передала останній підготовлений нею особисто тест статті із назвою: «Народный импичмент»: Зеленскому приготовиться» для опублікування під псевдонімом «Марія Бакушинська».

Надалі, 08.09.20, вищевказана стаття за попередньою змовою Гаврилової І.В. із невстановленою посадовою особою інформаційної агенції «ГолосUA» на вчинення злочину групою осіб, була опублікована, шляхом розміщення в мережі Інтернет на сторінці Інтернет-видання «ГолосUA» за посиланням [«https://golos.ua/publikatsii/narodnyj-ympychment-zelenskomu-prygotovytsya»](https://golos.ua/publikatsii/narodnyj-ympychment-zelenskomu-prygotovytsya), у зв'язку з чим стала відома широкому колу осіб.

Вказана публікація за своїм об'єктивним змістом є такою, що сприяє рф у підривній діяльності проти України в інформаційній сфері, вираженої у формі втручання у внутрішню політику України шляхом інформаційної експансії.

Таким чином Гаврилова І.В. підозрюється у вчиненні за попередньою змовою групою осіб державної зради - діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, державній та інформаційній безпеці України, шляхом переходу на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 1689-VII від 07.10.2014).

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України Гаврилович І.В. роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом. Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

**Слідчий 2 відділу 1 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України**

Анна БУХАНЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

**Прокурор першого відділу управління
організації і процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та підтримання
публічного обвинувачення у кримінальних
провадженнях Департаменту нагляду
за додержанням законів органів безпеки
Офісу Генерального прокурора**

Микола СТОЦЬКИЙ

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року

Захисник: _____

**Слідчий 2 відділу 1 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України**

Анна БУХАНЕНКО